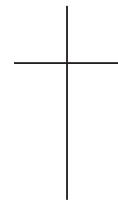

In memoriam jhr. mr. M.W.C. de Jonge

1911-2001

Op 30 december 2001 is op 90-jarige leeftijd overleden mr. Minus de Jonge, negentien jaar lang deken te Zutphen.

mr. E. Huber
Rhenen

Het advocatenkantoor De Jonge is decennialang, in opeenvolgende generaties, bemand geweest door twee De Jonge's. In 1960 toen ik er als stagiaire ging werken, waren dat twee broers. Over de oudste van de twee, Minus de Jonge, gaat het hier.

Minus de Jonge heeft een gezegende leeftijd bereikt, en woonde, vrijwel tot het laatst in goede gezondheid, in zijn houten huis aan de IJssel in zijn geliefde Zutphen. Vanuit zijn werkkamer keek hij uit op dezelfde rivier, waarop en waarin hij zijn leven lang zeilde, roeide en zwom. In 1935 is hij advocaat geworden bij zijn oom, mr. C.C. de Jonge, die tot het overlijden in 1933 van de vader van Minus, mr. B. de Jonge, diens compagnon was geweest. Minus de Jonge is zijn gehele werkzame leven advocaat gebleven op het familie-kantoor, steeds op het adres IJsselkade 21 te Zutphen. Dat was de achtergrond van waaruit hij zijn kwaliteiten heeft kunnen ontplooien.

Traditie en stijl hadden voor Minus betekenis, en zijn persoonlijkheid ademde een zekere teruggetrokkenheid, een wat afstandelijke wellevendheid. Dat kon er toe leiden dat het niet altijd en niet voor iedereen gemakkelijk was zicht te krijgen op de ware Minus. Op de keper beschouwd was hij een man die aan conventies weinig boodschap had en altijd zijn eigen gang ging, die een open oor had voor de mensen met wie hij te maken had en een open oog voor de ontwikkelingen in de samenleving en wiens belangstelling zich richtte op een breed terrein.

Dat hij zijn eigen gang ging, en eigen verantwoordelijkheid nam, kwam tot uiting gedurende de Duitse bezetting. Minus de Jonge sloot zich als goed vaderlander, die actie tegen de bezetter vanzelfsprekend vond, aan bij een verzetsgroep. Als gevolg van verraad gearresteerd, kwam Minus onder meer terecht in het beruchte concentratiekamp Natzweiler in de Elzas. Hij overleefde, en zweeg over wat hij daar heeft meegemaakt. Deze ervaringen hebben hem ongetwijfeld blijvend getekend; er hing om hem naar mijn indruk een zekere waas, dat eigen is aan mensen die aan een inferno werden blootgesteld.

Wat hij in de oorlog heeft ervaren stond er niet aan in de weg dat Minus de Jonge, advocaat in hart en nieren, zich na de bevrijding beschikbaar stelde voor het verlenen van rechtsbijstand aan politieke delinquenten. Voor hem was dat uit het oogpunt van rechtvaardigheid even vanzelfsprekend als het plegen van verzet tijdens de bezetting. Voor zijn verzetswerk ontving Minus de Jonge het Verzetsherdenkingskruis 1940-1945.

Met nieuwe ontwikkelingen kreeg Minus de Jonge te maken bij de hervatting van de praktijk na de oorlog, in samenwerking eerst alleen met zijn jongere broer, W.H. de Jonge, later in het zich gestadig uitbreidend kantoor met stagiaires, medewerkers en compagnons. Hij onderkende de noodzaak van vernieuwingen, fusies en dergelijke en ging daarin con amore mee, wel uitdrukkelijk onder handhaving, wat zijn eigen praktijkvoering betreft, van de stijl die nu eenmaal onvervreemdbaar de zijne was.

In mijn tijd (ik ging er na mijn afstuderen in 1960 werken, tot 1963) waren wij maar met drie advocaten, bijgestaan door een chef de bureau, een secretaresse en een manus van alles. De kamers waren stijlvol, ouderwets en comfortabel ingericht, die van Minus de Jonge was de grootste, met zoals gezegd een mooi uitzicht over de IJssel. Daar werd de advocatuur uitgeoefend in de beste tradities van het vak, met recht het nobile officium, het honorarium had nog iets te maken met ereloon. Vanzelfsprekend verleende ook Minus als dat zo uitkwam bijstand aan prodeanen. De tijden van fee-earners en -eaters, van begrippen als *leverage*, van de dictatuur van uren schrijven, *targets* en omzet waren nog ver. Minus de Jonge beoefende gewoon een solide praktijk met interessante zaken voor belangrijke cliënten.

Voor het dekenaat van de Orde in Zutphen was Minus de Jonge de geëigende figuur. Het was hem op het lijf geschreven en hij vond het vanzelfsprekend daarin de nodige tijd te steken en dat gedurende maar liefst negentien jaar. Zo lang, niet omdat hij zozeer gekleefd was aan het pluuche, daarvoor was hij een veel te bescheiden man, maar omdat zijn natuurlijk overwicht, zijn rustig en menselijk inzicht hem in de balie blijkbaar *facile princeps* deden zijn.

Naast dit alles ruimde Minus de Jonge tijd en energie in voor bestuurlijk werk. Vele jaren was hij secretaris van het Wijnhuisfonds, dat zich ten doel stelt de historische binnenstad van Zutphen te behouden. Daaraan heeft hij met hart en ziel gewerkt, in zijn vrije tijd maar ook op kantoor. Dat Zutphen zo'n mooie stad is gebleven, is in belangrijke mate te danken aan

Minus de Jonge. Die belangeloze arbeid vanuit een gevoel voor stijl, traditie en het belang van de gemeenschap, vond erkenning door toekenning van de Zilveren Anjer van het Prins Bernhard-fonds en de Erepenning van de Stad Zutphen.

Een gelukkig toeval bracht mee dat hij in de laatste jaren van zijn praktijkuitoefening nogal eens kwam pleiten voor de civiele kamer van het hof in Arnhem, waarvan ik deel uitmaakte. Mijn herinnering aan zijn verschijning in de rechtszaal, niet groot van postuur, voorzien van een stok vanwege een onwillige heup, met zijn wat hese stem bondig pleitend in zaken van gewicht, waaruit hij alles haalde wat er voor zijn cliënten in zat, doen hem voor mij voortleven als een voortreffelijk advocaat. ■

mr. M.W.C. de Jonge, foto W. Le Compte, eind jaren tachtig